

zőnek nincsenek eszközei. Korábbi ez irányú tapasztalatomra emlékezve hajlom erre a magyarázatra. Mintha bénítaná a helyzetek sokasága és a zene túltengő találékony-sága, az előadás a hozzáadott színpadi ötletek mennyiségét a legkisebb elfogadható mértékre csökkenti, megelégszik azzal, hogy a néző számára nyilvánvalóvá tegye, kik azok és hol vannak, akiket éppen lát. Kínálkoznék a másik magyarázat: a rendező azért nem keres eszközöket, mert teljesen és joggal megbízik színészei ösztönös-vérbő komédiázó tehetségében, vagy legalább dalizó kedvében. Ezt a magyarázatot az expozíció nyomatékosan cáfolta. *Kecskés Sándor* (Don Jerome) és *Ürmösy Imre* (Mendoza), e két rokonszenves társulati tag vajmi kevésé mutatkozott alkalmasnak, hogy bizonyítsa, a csoda lehetséges, vagyis hogy ösztönös-vérbő komédiázás keretében ellenállhatatlanná tegyen holmi *homármonológokat*; ahhoz meg, hogy dalizzanak, mindketten túl merevek és tisztességesek.

Darab idő múlva aztán, ahogy a líra szárnyára vette az operakomédiát, a színpad is

PROKOFJEV: ELJEGYZÉS A KOLOSTORBAN

Debreceni Csokonai Színház

Szövegét *R. B. Sheridan* Duenna című komédiája nyomán

a zeneszerző és *Mira Mendelson* írta

Fordította: *Szabó Miklós*

Don Jerome, sevillai nemes	<i>Kecskés Sándor</i>
Don Ferdinand, a fia	<i>Busa Tamás</i>
Luisa, a lánya	<i>Molnár Andrea</i>
Duenna, Luisa dadája	<i>Simon Katalin</i>
Don Antonio, Luisa szerelmese	<i>Csiki Gábor</i>
Clara, Luisa barátnője	<i>Ujvárosi Andrea</i>
Mendoza, gazdag halkereskedő	<i>Ürmösy Imre</i>
Don Carlos, elszegényedett nemes	<i>Molnár Zsolt</i>
Páter Augusztin, egy kolostor apátja	<i>Wagner Lajos</i>
Karmester	<i>Kollár Imre</i>
Karigazgató	<i>Pálkás Péter</i>
Díszlet	<i>É. Kiss Piroska</i>
Jelmez	<i>Libor Katalin</i>
Koreográfia	<i>Poroszlav Éva</i>
Rendező	<i>Berényi Gábor</i>

elkezdte megrendezni önmagát. Gyorsan enyhült rosszkedvem tele; egyre jobban imponált a színpadon mozgók szereptudása, szólamismerete, a lankadatlan figyelem és könnyed otthonosság az együttes éneklésben, a zenei típusok megrajzolásában; elismeréssel adóztam a mozgások biztos játékmesteri koordinációjának *É. Kiss Piroska* posztvígoperai módon hűvös színpadi architektúrájának keretében. Rokonszenvenvel figyeltem a két dekoratív és muzikális ifjú hölgyet (*Molnár Andrea*, *Ujvárosi Andrea*); bárha a maga szerelmi dallamait ki-ki valamivel egyénibb, sajátosabb és vallomásosabb hangon énekelné! Az amorózó (*Csiki Gábor*) biztonsággal hordozta a magyar operai színen nem lebecsülendő csiszolt tenor-fegyverzetét. A kezdet abszurdításán túljutva a két komikus öreg is tiszteletre méltó határozottsággal állt a darab rendelkezésére. Végül, de nem utolsó-, hanem elsősorban és mindvégig: élveztem, milyen elevenen, mégis fegyelmezetten kelti életre a tételméretűvé növekvő formákat a zenekar *Kollár Imre* keze alatt.

Búcsúzunk

Mátray Ferenc (1922–2004)

Operaénekes. Budapesten született 1922. november 19-én. Tanulmányait 1943 és 1949 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola operaének szakán Maleczky Oszkár növendékeként végezte. 1949-től 1974-ben történt nyugalomba vonulásáig a Magyar Állami Operaház magánénekeke volt. Legfontosabb szerepei: Edgar (Donizetti: *Lammermoori Lucia*), a mantuai herceg (Verdi: *Rigoletto*), Don José (Bizet: *Carmen*), Cavaradossi (Puccini: *Tosca*), Rodolfo (Puccini: *Bohémélet*), Pinkerton (Puccini: *Pillangókisasszony*). Vendégszerepelt többek közt Ausztriában, Albániában, Csehszlovákiában, a Német Szövetségi Köztársaságban, a Német Demokratikus Köztársaságban, Törökországban. Életének 82. évében hunyt el.

Sőregi-Wunderlich Nelly (1932–2004)

Hegedűművésznő. Budapesten született; tanulmányait Szervánszky Péter és Zathureczky Ede növendékeként kezdte, majd 14 évesen a salzburgi Mozarteumban folytatta. Detmoldban Varga Tibornál szerezte meg diplomáját kitüntetéssel, később ugyanitt

asszisztensi állást kapott. 1962-től 1997-ig a hamburgi Zeneakadémia professzora, ahol 23 éven át vezette az általa alapított kamarazenekart. Rendszeresen tartott mesterkurzusokat külföldön, 1992 és 2002 között a keszthelyi Nyári Zenei Napok művészeti vezetője volt. Körmendi Klára zongoraművésznővel számos alkalommal tolmácsolta magyar szerzők műveit (Lendvay, Sugár, Vajda), amiért 1994-ben Artisjus-díjban részesült. A sajtóban megjelent kritikák kiemelték muzikalitását és hegedűhangjának melegségét. Életének 72. évében hunyt el.

Mossóczy Vilmos (1937–2003)

Karmester, zeneelmélet-tanár. Budapesten született 1937. február 28-án. Tanulmányait 1961 és 1966 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola karmesterképző szakán végezte Kórodi András növendékeként. 1960/61-ben a Postás Szimfonikus Zenekar tagja lett, 1966/67-ben a Miskolci Szimfonikusok másodkarmestereként dolgozott; 1967 és 1970 között a debreceni Csokonai Színházban, 1970/71-ben szintén Debrecenben, a Kossuth Lajos Tudományegyetemen volt karmester. 1972-től a Belügyminisztérium Tinódi Kamarazenekarának élén állt mint az együttes művészeti vezetője és karmestere. Életének 67. évében, 2003. november 28-án hunyt el.